

Paragrafs andet Stykke: „Straf bortfalder ikke, om Gerningen end udøves for at afværges et uretmæssigt Angreb af den foretagne, naar dette Angreb ikke giver Grund til at befrygte, at det vil medføre Død, Lemlæstelse eller anden uoprettelig Skade.“ Han maa altsaa bogstavelig talt lade sig slaa halvt ihjel, før han tør sætte sig til Modværge, selv om Angrebet er nok saa uretmæssigt. Naar man kender, hvorledes en saadan Bestemmelse i al Almindelighed praktiseres, saa tror jeg, man ikke siger for meget, hvis man siger, at der vistnok skal foreligge overordentlig meget for, at man vil skønne, at den menige, som f. Eks. har øvet Vold mod en foresat for at afværges et uretmæssigt Angreb, har haft Grund til at frygte Død, Lemlæstelse eller anden uoprettelig Skade. Jeg synes, at det ogsaa er en af de Bestemmelser, som snarest muligt burde ud af Straffeloven. I det hele taget indeholder den overordentlig strenge Bestemmelser selv for meget ubetydelige Forseelser. Vand og Brød er en staaende Regel, og Tugthusstraf er ret almindelig for Forseelser, som de fleste Mennesker ville sige i Virkeligheden ere ubetydelige.

Jeg forstaaer selvfølgelig godt, hvad man fra militær Side vil forsvare disse Straffe med, nemlig at det er for at haandhæve Disciplinen — maaske jeg senere kommer tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at nævne nogle Eksempler som Bevis paa, hvor strengt Straffeloven haandhæves, og hvilke Straffe der idømmes for Ting, som man ellers fra almindelig Side mener ikke ere saa forfærdelige. Jeg skal f. Eks. referere en Dom, som ogsaa er falden i Overkrigsretten for nylig, og som ogsaa synes mig er noget mærkelig, eller maaske ikke just mærkelig, men i hvert Fald noget barbarisk. Der var en menig, som var bleven hjemsendt, men han havde ikke noget civilt Tøj, og han fik da Lov til at laane det militære Tøj, indtil han næste Dag kunde skaffe sig civilt Tøj; Manden var fattig, ejede intet og skulde først skaffe sig Tøj. Han mødte en Officer paa Gaden og undlod i sin Naivitet, som han selv siger, at hilse. Denne Ubetydelighed medførte, at Manden fik 4 Gange 5 Dages Vand og Brød (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Det er ikke rigtigt!). Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds siger, at det ikke er rigtigt, men det ærede Medlem burde vente, til jeg havde faaet talt ud, thi jeg skal nok for-

tælle Historien, saaledes som den er; men jeg gentager, at denne Ting, at han undlod at hilse, blev Anledning til, at Manden fik 4 Gange 5 Dages Vand og Brød . . . . (*N. P. Jensen*: Det er noget andet!) . . . . idet Kaptajnen, den Officer, han mødte, standsede ham og spurgte, hvorfor han ikke hilste og beordrede ham til at følge med, da han svarede, han ikke mente at være pligtig til at hilse, eftersom han havde faaet sit Hjemsendelsesbevis. Kaptajnen vilde saa lade ham anholde, men Manden gik sin Vej fra Kaptajnen og fik derefter 4 Gange 5 Dages Vand og Brød. Jeg skylder Sandheden at sige, at Manden var straffet 4 Gange før, jeg skal ikke lægge Skjul paa noget. Men tænk dog paa, hvad 4 Gange 5 Dages Vand og Brød vil sige, en Straf, som i det civile Liv kun idømmes for meget grove Forbrydelser; der skal ikke saa lidt til, for at en Mand i det civile Liv kan faa en saa barbarisk Straf. Men denne Soldat fik som sagt 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, fordi han begik denne Letsindighed. Til Trods for, at man naturligtvis vil sige, at det er en forfærdelig grov Forbrydelse, han har begaaet, at nægte at lyde Kaptajnen, synes jeg alligevel, at de allerfleste Mennesker ville sige, at det er en barbarisk Straf at give en Mand 4 Gange 5 Dages Vand og Brød for en saadan Forseelse. Jeg minder om andre strenge Straffe, som have vakt megen Opmærksomhed i sin Tid; saaledes bleve f. Eks. under den saakaldte Ingeniørfælle 99 Ingeniører idømte strenge Straffe, nogle bleve endogsaa ansete med Forbedringshus. Og der er senere blevet idømt ligesaa strenge Straffe, alt sammen for Ting, som man maa sige i Virkeligheden ikke ere saa særlig grove Ting; i hvert Fald set fra et almindeligt borgerligt Standpunkt. Og jeg tror, det er berettiget, at vi se det fra et borgerligt Standpunkt; jeg tror ikke, man skal anlægge denne krasse militaristiske Maalestok længere, som man er saa tilbøjelig til at bruge fra anden Side. Jeg minder ogsaa om Dommen over Regimentsmusikeren i Aalborg, en Dom, som ogsaa mange mente var ret urimelig, nemlig at han skulde afskediges for det, han havde gjort. Saaledes kunde jeg nævne overordentlig mange Ting, som absolut maa vække en bestemt Følelse af, at den militære Straffelov trænger til en Revision.

Jeg skal her nævne en anden Affære, som ligeledes har været stærkt omtalt i den sidste Tid, og som jeg mener er et af de allerbedste Beviser paa, at den militære